

Sisyfos roman

1:a pris klassen gymnasieungdomar, av Nathan Bodin

Dagen är klar och solen lyser starkt på Tyra när hon springer och leker där ute. Mitt fönster ger en perfekt bild av hur hon ännu en gång kastar pinnen så att Ivan kan springa efter den igen. Om bara livet var så simpelt som det är för Tyra. Hon bara springer och leker utan tanke på någon större uppgift. En blick mot mitt skrivbord påminner mig om de tomma sidorna som fortfarande behöver fyllas.

Att se mening i det onödiga är att utsätta sig själv för onödig smärta. Det var det första misstaget Tyra gjorde. Det andra var att kasta pinnen till andra sidan vägen. Det hände snabbt, jag hann se Ivan springa sitt snabbaste rakt mot pinnen för att sedan snabbt avlida under däckets av en passerande röd Mercedes. Jag tycker att det är vackert, de olika reaktionerna av våra personligheter. Tyra börjar skrika och gråta av ingen anledning, som det slöseri av ansträngning hon är, föraren förblir stående och Ivan ligger död. Död på grund av Tyras misstag, och ändå tycker pappa synd om henne. Synd om henne som aldrig kommer skapa något av värde.

Min skola har hög status. Ändå är den exakt lika medioker som alla andra skolor. Den enda skillnaden är att min skola är av trä och tegel istället för kartong och cement. Eleverna är fortfarande lika missledda och stressade, fast här går de under broderade kristallkronor istället för sjukhusvita lysrör. Trots elevernas höga status så ligger ändå kaffe- och snuslukter som ett moln genom hela skolan. Bakom varje marmorelax med målade blommor finns högar med lössnus, tomma burkar och hängande kärlekspar. I helhet är det helt enkelt det perfekta stället att lära sig på.

"Innan vi slutar ska ni också få en kort förklaring inför nästa lektion berörande Sisyfos: Sisyfos är en karaktär inom grekisk mytologi. Hans synd gav honom ett straff i formen av oändlig börda: en börda att rulla en stor bumling upp för ett berg bara för att sedan behöva börja om efter att stenen rullat ned. Detta varar för alltid. Mer står i era böcker på sida 16. Professor Baruch vill också påminna er om att han håller en föreläsning om fri vilja på torsdag eftermiddag. Tack för idag!"

Precis efter en lektion har alltid varit när jag lär mig bäst. De få minuterna mellan att alla börjar gå ut och att läraren lämnar klassrummet. Det finns ingen press och jag får professor Carswell, den bästa författaren på hela skolan, helt för mig själv.

Det finns två sorters lärare. Den ena misslyckades med sin livspassion och lär den därför vidare. Det är den tråkiga varianten. Dessa har aldrig något att lära ut, utöver hur man gör för att misslyckas. Sedan finns det de som valt att lära ut för att det är deras passion. Det är den ännu tråkigare varianten. Denna princip har stämt hela mitt liv, fram tills nu. Professor Carswell är en begåvad författare och har lyckats i sin bransch, ändå väljer han att lära ut istället för att följa sitt filosofiska skrivande. Kanske vill han lära sig mer genom att lära ut det. Kanske vill han utnyttja en yngre och mer begåvad hjärna. Eller så är han helt enkelt efterbliven.

"Ursäkta, professor Carswell, jag har en fråga: gör Sisyfos rätt när han fortsätter putta stenen?"

"Det beror på vilken filosofisk inriktning vi talar utifrån."

"Enligt dig?"

"Själv ser jag ingen anledning till varför han utsätter sig själv för tortyr trots sin fria vilja, hurså?"

"Jag ser det som så att Sisyfos har uppnått det optimala livet. Han spenderar hundra procent av sin tid på att nå sitt mål och låter sig inte distraheras av onödigheter."

"Vad får dig att tro att "Målet" är målet med livet? Jag själv har aldrig varit säker på vad mitt mål egentligen är."

Jag gick ut. Jag sa inget. Jag bara gick. Hur kan Carswell, en författare, inte förstå vad som faktiskt spelar roll. Folk som honom, begåvade men missledda, äcklar mig. Hur kan man slösa all den där talangen? Och ändå får han beröm för sina verk. Verk som sviker det de kunde vara. Vi är alla bundna till tiden vi har i livet. Folk som honom slösar den tiden. Men Sisyfos, han är inte bunden. Sisyfos har all tid i världen att nå sitt mål, om och om igen. Trots det slösar han inte en sekund.

Hemma igen. Mitt rum är perfekt. Färgerna ligger precis mellan distraherande glada och alldeles för döda. Taket är vinklat för att leda min uppmärksamhet mot skrivbordet. Solen är riktad så att den når minimalt in genom fönstret hela året om. Vyn från fönstret når precis hela parken, inget mer, inget mindre. Det ger mig en vy av all potentiell inspiration som kan visa sig i parken. Allt detta ackumulerar till det perfekta rummet.

Tre knackningar. Bara pappa knackar så. Sedan väntar han fyra sekunder innan han öppnar dörren och tittar in. "Jag och Tyra har redan ätit. Jag håller dig gärna sällskap medan du äter." Perfekt! Den enda personen värd att prata med har tid för mig. På väg ned för trappan planerar jag ut vad jag ska fråga. Hur kan jag få ut så mycket som möjligt från denna interaktion?

"Pappa, tycker du att man borde nöja sig med sämre kvalitet för att faktiskt bli klar med projekt?"

"Det beror på. Är ditt mål att skriva den bästa romanen du kan eller att skriva många bra romaner?"

"Jag vet inte."

"I så fall är du lika onödig som alla andra. Båda svaren på frågan är korrekta, men att inte ha ett svar är ett slöseri. Men du är inte ett slöseri, eller hur? Innerst inne vet du vad du vill skriva."

"Jag vill skriva den perfekta romanen, hur många försök det än tar. Och det skrämmer mig. Det skrämmer mig för att jag vet att jag aldrig kommer lyckas."

Det finns en perfekt roman. Hur skulle det inte kunna finnas? Det finns ju bra och dåliga romaner så då måste det finnas en perfekt roman. Det finns dock bara en perfekt roman. Om det fanns två så måste den ena vara lite bättre än den andra. Dock finns det ingen utgångspunkt i skrivandet av den perfekta romanen. Hur skriver man något som redan finns? Det är helt enkelt omöjligt. Om man inte skulle råka göra det.

"Varför vill du då det? Du kan ändra dig. Jag ville inte vara pappa förrän jag insåg att jag måste slutföra det jag påbörjar. Jag vill inte att du ska slösa ditt liv på något du ej kommer slutföra."

"Det är mitt val. Låt oss hoppas att jag väljer rätt."

"Låt mig inte påverka ditt val. Nu måste jag gå, det är läggdags för Tyra."

Det var den tiden jag fick. En liten konversation om vad mitt mål är. Jag har ingen aning om hur lång tid jag kommer behöva vänta innan jag får prata med honom igen. Maten är kall, men tankarna är brännande. Ännu en gång är det pappa som tänder elden i mig. Allt han säger är som ved för min eld, men inget väcker elden mer än att jag tydligt inte ska låta honom påverka mitt val.

"Hur många av er tror på fri vilja?" 52 av 83 händer räcks upp. "Vi får se om antalet höjs eller sänks efter denna föreläsning. Fri vilja är konceptet av att vi är individer som lever över simpel materia och kan bestämma själva över våra tankar och kroppar. Många filosofer argumenterar emot detta koncept. Ett argument emot fri vilja är att vi inte kan göra något vi inte skulle göra, och därför kan vi inte välja att göra det. I denna föreläsning kommer vi att utforska dem olika synerna på fri vilja som utgör vad som oftast ses som den största filosofiska frågeställningen, bakom mening med livet såklart."

"... Hur många av er tror nu på fri vilja?" 51 av 83 händer räcks upp.

Ännu en gång har min princip inte hållit. Professor Baruch är inte heller en misslyckad filosof och har inte valt att lära ut för att han gillar att lära ut mer än han gillar filosofi - han var passivt aggressiv mot

eleverna genom hela föreläsningen. Dags att ta reda på om han är lika efterbliven som Carswell eller om jag äntligen har hittat en kompetent lärare.

“Ursäkta, Professor Baruch, tror du att Sisyfos gör rätt när han fortsätter putta stenen?”

“Beror på, är hans mål att nå toppen utan att den ramlar ned. I så fall gör han fel.”

“Varför?”

“Eftersom det är ett omöjligt mål.”

“Skulle du då anse att allt jag gör är rätt om jag gör det med hopp om att nå ett möjligt mål?”

“Inte om du är osäker på vad det målet är, och dessutom är en del av målet uppbyggt av vägen vi tar dit.”

“Men tänk om jag måste ta en annan väg om jag ska nå målet?”

“Då har du valt fel mål. Dock kan jag inte säga att du har tillräckligt med fri vilja för att faktiskt välja ditt mål. Enligt min erfarenhet så är det målet som väljer dig.”

En månad senare sitter jag nu i mitt rum, djupt inne i mitt skrivande. Denna skrift går bättre än den förra. Jag har nått 332 sidor utan att slänga hela skriften och börja om. Jag undrar hur långt jag kommer hinna innan jag slänger allt igen. Jag är i konstant konflikt med tiden som binder mig. Skrivandet är som en drog, en sekund är det allt jag nånsin velat ha och nästa sekund sviker orden mig och cykeln börjar om. Varje gång blir jag lite mer stressad. Chansen att elden någonsin kommer att nå tillräckligt högt upp blir lägre och lägre.

Tyra leker som vanligt ute i parken, fortfarande helt utan tanke på något annat än frisbeen som ännu en gång missar trädet så att hon behöver hämta den igen. Tre knackningar, pappa är här för att störa mig igen. Numera behöver jag inte längre hans hjälp. Jag har redan mitt mål. Det spelar ingen roll om jag aldrig kommer att nå det.

“Du, jag hittade ett utkast i soptunnan. Det är verkligen professionellt skrivet, är du säker på att det inte är tillräckligt bra?”

“Ja, jag kan inte slösa tid på sådana mediokra skrifter. Då kommer jag aldrig att uppnå perfektion.”

“Men gillar du ens att skriva längre? Du kan alltid sluta.”

“Hade Sisyfos ett val?”